

ע"פ 65859/01/18 - משה זמירי נגד עיריית עכו

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 65859-01-18 זמירי נ' עיריית עכו
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט שמואל מנדלבום
מערער	משה זמירי
נגד	
משיבה	עיריית עכו

פסק דין

פתח דבר:

1. זהו ערעור על גזר דין של בית המשפט השלום בעכו (כ"ב השופטת א' זכריה) בח"נ 390-09-17 שניתן ביום 4.1.18 ביחס לשני אישומים של חניה על מדרכה.
2. ביום 3.9.17 הוגש כתב אישום (להלן- "**כתב האישום**") שייחס למערער- משה זמירי (להלן- "**המערער**") שני אישומים בגין חניה על מדרכה:
לפי **האישום הראשון**, המערער החנה את רכבו ביום 12.1.15 בשעה 9:32 ברח' שלום הגליל מול בית מס' 1 בעכו על מדרכה שלא נקבעה כמקום חניה מוסדר ויוחסה לו בגין עובדות אלו עבירה לפי סעיף 3(ב3) **לחוק העיר לעכו (העמדת רכב והנחיותיו)**, התשנ"א- 1990 (להלן- "**חוק העיר**").
3. לפי **האישום השני**, המערער החנה את רכבו ביום 4.9.14 בשעה 12:45 ברח' החפיר המזרחי מול בית מס' 1 בעכו על מדרכה שלא נקבעה כמקום חניה מוסדר. בגין עובדות אלו יוחסה למערער עבירה לפי סעיף 3(ב3) **לחוק העיר**.
4. יש לציין כי בתקין קודם בע"א 37681-03-17 (להלן- "**התיק הקודם**") הוגשה בקשה להארכת מועד להישפט על ידי המערער ולאחר שבית המשפט קמא שמע את טיעוניו, בקשתו התקבלה והארכת המועד להישפט ניתנה ואולם משהגדדים לא הגיעו להסכמה, הוגש כתב האישום נשוא ההליך דנן.
5. המערער הודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום ובית המשפט קמא הרשיע אותו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.
6. המשיבה- עריות עכו (להלן- "**המשיבה**") הותירה את גובה הקנס שיש להטיל על המערער בגין ביצוע העבירות נשוא כתב האישום לשיקול דעת בית המשפט קמא וציניה כי הקנס המקורי בגין האישום הראשון עומד על סך של 250 ₪ ואילו בגין האישום השני עומד על סך של 500 ₪.
7. לאחר שהורשע, המערער ביקש להקל בקנס שביקשה המשיבה להטיל עליו וזאת נמק בכך כי ביצע את העבירות מ"חוסר ברירה" שכן, לטענתו, הוא ואשתו סובלים מנכות ואשתו אף מתגיישת באמצעות כיסא גלגלים כך שהוא חייב לטפל בה ולללות אותה לכל מקום. לגבי האישום השני טען המערער כי החנה ליד שוטר שגם החנה את רכבו על המדרכה ולאחר שראה את השוטר יוצא ממרכז קניית עם שקיות ביד, המערער חשב שאפשר להחנות באותו מקום ואף הניח על הרכב "ית חניה".
8. בית המשפט קמא קבע כי לאחר ששכ ושמע את טיעוני הצדדים לעניין נסיבות החניה המתוארות ועניין שוב בטיעוני המערער בתיק הקודם, גם בהליך דנן לא עלה ביד המערער להציג כל אסמכתא לעניין מנובלות בבידוד שלו או של רעייתו על פי הנטען בתקופות הרלוונטיות לאישומים וכי התמונות שהוצגו ביחס לביצוע העבירות מעלות כי מדובר בשני האישומים בעבירה של חניה על מדרכה כאשר אחת העבירות בוצעה כאשר הרכב חונה במלואו על המדרכה והאחרת בוצעה כאשר הרכב חונה באופן חלקי על המדרכה. בית המשפט קמא הוסיף וקבע כי אף אין במסמכים שהוצגו על ידי המערער, כדי להצביע על חניה על המדרכה מול הקניון, כי החניה לא הפריעה לאף אחד וכי לא מצא מקום חניה אחר.
9. בסופו של יום, בית המשפט הטיל על המערער קנס בסך 700 ₪ וקבע כי הקנס ישולם ב-7 תשלומים שווים ורצופים בסך 100 ₪ כל אחד וזאת, נקבע, בהתחשב, בין היתר, בהודאת המערער, מועד ביצוע העבירות ושיעור הקנס המקורי.
9. **הטענות בערעור:**
הלך טענות המערער כפי שעלו בכתב הערעור, פרוטוקול הדיון שהתקיים בפני ביום 30.4.18 ומהשלמת טיעון בכתב שביקש להגיש במהלך הדיון (מ/ע1);
10. המערער חזר וטוען כי החנה באותם מקומות המתוארים בכתב האישום "ככלית ברירה" וזאת בשל מנובלותיו הרופאיות ומנובלותיה של אשתו שביניהן כי אשתו שובנית את רכבה ללנות אותה לכל מקום והפנה למסמכים שהציג בפני בית המשפט קמא, ביחס למצבו הרפואי ולמצבה הרפואי של אשתו, לרבות בהתייחס למנובלות הרפואיות מהן סובלים המערער ואשתו וגרמות להם, לטענתו, להגבלה בהתגייסות. המערער צירף גם אישור מטעם המוסד לביטוח לאומי מיום 22.10.17 שממנו עולה כי אשתו זכאית לנמלת סיעוד וטוען כי בגין הנכות שהוכרה לאשתו, היא זכאית גם להנחה בתשלום הארנונה.
11. המערער טוען עוד, כי ביחס להחניית הרכב על המדרכה מול הקניון, כי החניה לא הפריעה לאף אחד וכי לא מצא מקום חניה אחר.
12. לאור האמור, המערער חזר ומבקש להטיל עליו קנס סמלי.
- טענות המשיבה:**
בדיון מיום 30.4.18 ביקשה המשיבה לדחות את הערעור.
13. המשיבה ציינה כי המסמכים שצירף המערער להודעת הערעור לא הוגשו בבית המשפט קמא.
14. המשיבה הציגה במהלך הדיון תמונות המתעדות את ביצוע העבירות נשוא כתב האישום וטענה, ביחס לשני האישומים, כי המערער יכול היה להחנות את רכבו באיזור חניה מוסדר הנמצא בסמוך למקום בו החנה על המדרכה. לגבי החניה בעיר העתיקה, דהיינו ביחס לאישום השני, טענה המשיבה כי המערער החנה את רכבו על המדרכה באופן שמנע שימוש במדרכה.
15. המשיבה הבהירה כי לאור הטענות שהעלה המערער באשר למצבו הרפואי ומנובלותיה הרפואיות של אשתו, ולמרות שטענתו לא נתמכה בתעודות נכה כדן, הסכמה המשיבה להפחית את סכום ריבית הפיגורים בסך 400 ₪ וזאת בטרים הניש המערער בקשה להישפט בתיק הקודם. זאת, טענה המשיבה, בנוסף להפחתת קנס המקור על ידי בית המשפט קמא בסך 50 ₪.
16. בהתייחס לטענותיו של המערער להפחתת הקנס, הפנתה המשיבה לעפ"א 17-03-68478 (מח' יו") **עריות עכו נ' בן מיכה אברהם** (24.4.17) שבו התייחסה כ"ב השופטת תמר נתנאל שרון לנסיבותיו של המקרים בהם ניתן להפחית קנס בעבירות מסוג העבירות נשוא כתב האישום.
17. בהתייחס לטענת המערער לפיה לא מצא מקום חניה אחר חוץ מהמקום שבו החנה את רכבו מול הקניון בעכו, הפנתה המשיבה לעפ"א (מח' ת"א) 17-10-38565 **עריות תל-אביב-יפו נ' לור** (15.11.17).
18. המשיבה הפנתה במהלך טיעוניה גם לעפ"א (מח' ת"א) 16-04-2376 **עריות תל-אביב-יפו נ' מעון** (22.6.16) שבו בסולה הפחתת קנס מקור, לנאשם המנשא תעודת נכה אשר החנה את רכבו על מדרכה שלא לפי הסינים הקבועים בד"ר הרלוונטי. לאור האמור, המשיבה טוענת כי גם אם המערער היה נושא תעודת נכה כדן, עדין לא היה מקום להפחתת קנס המקור וזאת בשל הצורה בה חנה על המדרכה שאינה עומדת בתנאים הקבועים בד"ר הרלוונטי להחניית רכבם של נושאי תעודת נכה שלא במקומות חניה המיועדים לנכים.
19. **דיון והכרעה:**
לאחר שניתנה בהודעת הערעור והמסמכים שצורפו לה, השלמת הטיעון מטעם המערער (מ/ע1) ופסק דינו של בית המשפט קמא ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים בדיון שהתקיים בפני ביום 30.4.18 הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור לדחות כפי שאנמק להלן:
20. מחליה יש לציין את ההחלטה שלפיה ערכאת הערעור לא תתערב בעונשו אלא במקרים חריגים בהם קיימת טעות בולטת או כאשר העונש שהושת ע"י הערכאה הדיונית חורג באופן קיצוני מרמת הענישה הנהוגה [ראו: ע"פ 248/18 **אהרון בבאי נ' מדינת ישראל** (27.1.18) והאסמכתאות המפורטות שם].
21. איני סבור כי זה המקרה שבו תתערב ערכאת הערעור בעונשו והמערער לא טען וממילא לא הוכיח כי מדובר בטעות בולטת או כי העונש שהושת על ידי בית המשפט קמא חורג באופן קיצוני מרמת הענישה הנהוגה ומטעם זה ניתן היה לדחות את הערעור ואולם איחייס להלן גם לגופן של טענות המערער:
22. על עניינו חלה הוראת סעיף 230 **לחוק סדר דין הפלילי [נוסח משולב]**, התשנ"ב- 1982 הקובעת כך:
הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הודעה למשפט תוך שנה מיום שהתקבלה ההודעה; בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים המאזורים בסעיף 229(ה), בשניונים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שישפר בהמתלתו. הורשע האדם בבית המשפט על העבירה ונזכר דיון לקנס, לא יפחת הקנס מהסכום הנקוב בהודעת תשלום הקנס, אלא אם כן ראה בית המשפט נסיבות מיוחדות המצדיקות הפחתה. " (ההדגשות איון במקור, ש.מ.).
23. בהתייחס לסופא של הוראת סעיף 230 לעיל, לא אחת נסקס כי הפחתת הקנס המקורי לא תיעש כבר שבעשרה, אלא בנסיבות מיוחדות שבהן קיימת מצוקה אמתנית. אחרת הדבר יגרם לשלף התדיוניות סרק בבית משפט לעניינים מקומיים ולזבזב משאבים [ראו לדוג' עפ"א (מח' ת"א) 16-04-2376 **עריות תל-אביב-יפו נ' מעון** (22.6.16). (להלן- "**עניין מעון**") ו- עפ"א (מח' ת"א) 17-03-68478 **עריות עכו נ' בן מיכה** (24.4.17) אליהם הפנתה כ"ב המשיבה במהלך הדיון].
24. המערער, שעליו הוטל להוכיח התקיימותן של נסיבות מיוחדות כנדרש בהוראת סעיף 230 לעיל, לא הציג מנימוקים להפחתת הקנס הקבוע בעבירות בהן הורשע בגין שני האישומים נשוא כתב האישום המצדיקים את הפחתתו ולא מצאתי מקום להתערב במסקנתו של בית המשפט קמא בעניין זה. בהתעד "נסיבות מיוחדות" [במובן המסיף של הוראת סעיף 230 **לחוק סדר דין הפלילי [נוסח משולב]**, התשנ"ב- 1982]:
אכן מהתיעוד הרפואי והמסמכים שהוצגו בפני ואשר ביחס לחלק מהם אף נטען על ידי המשיבה כי המערער לא הציג בפני בית המשפט קמא, עולה כי המערער סובל בעצמו ממנובלות רופאיות שיש בהן, בשנים לב גם לנזיל, כדי להגביל את יחידותיו וכך גם אשתו שאף זכאית לנמלת סיעוד מהמוסד לביטוח לאומי בגין נכות שנוכרה לה (מכלי שנוכרה באיזה נכות רופאית מדובר). ואולם, אין במסמכים אלו לבדם, ובהעדר תעודות "נכה" כדן ביחס למערער או לאשתו, כדי לבסס את טענות המערער להגבלה בבידוד שמענה סבל הוא או אשתו כמועדים הרלוונטיים לביצוע העבירות וישש בה כדי להצדיק החניית רכבו על המדרכה כפי שהחנה בשני המקרים המתוארים בכתב האישום כאשר בשניהם היתה למערער אפשרות להחנות את רכבו במקום חניה מוסדר סמוך למדרכה (תנין מוסדר השיך לקניון בעכו בסמוך למקום שבו החנה המערער(האישום הראשון) וחניון בסמוך למדרכה עליה החנה המערער בעיר העתיקה (האישום השני) כפי שטענה המשיבה והדברים לא נסחרו).
25. בנוסף לכך, מהסבירו של המערער לסיבות החניית רכבו על המדרכה בשני המקרים, כפי שטען בבית המשפט קמא והן בערעור, כלל לא עולה התמונה של "מצוקה אמיתית" שאילצה אותו להחנות את רכבו באופן בו החנה והמערער כלל לא הצביע על דחיפות כלשהי או צורך כלשהי שמנע ממנו לחפש מקומות חניה מוסדרים בסמוך למקומות בהם החנה בשני המקרים, או לפחות להמתין עד שיתפנה מקום חניה מוסדר, כאשר במקרה נשוא האישום השי (בעיר העתיקה) אף החנה את כל רכבו על המדרכה תוך חסימת הדרך להוליכ רגל על המדרכה.
26. זאת ועוד, מקובלת עלי טענת המשיבה לפיה גם אם המערער ו/או אשתו היו מחזיקים במועדים הרלוונטיים לביצוע העבירות בתעודות "נכה", עדין אין בכך כדי לסייע למערער או להצדיק הפחתת הקנס המקורי בגין החניית רכבו על המדרכה כפי שהחנה בשני המקרים נשוא כתב האישום. בהקשר זה אפנה לדעת דין ב"עניין מעון" בפסקה 6 וכן להוראת סעיף 2(א2) **לחוק חניה לנכים**, התשנ"ד- 1993 המונה את התנאים שבהתקיימותם רשאי מחזיק את נכה להחנות את רכבו במקום שאין החניה מותר בו. בעניינו, לפי המתואר לעיל וכעולה מהתמונות שהוצגו על ידי המשיבה, התנאים המנויים בסעיף 2(א2) לא התקיימו בשני המקרים נשוא כתב האישום. (ראה לדוגמא סעיף 2(א2) שלא התקיים במקרה שפפנס).
27. מן המקובל לעיל ובשים לב להתחשבות שכבר גילה בית המשפט קמא במערער בהפחתת הקנס ובשים לב להפחתת ריבית הפיגורים על ידי המשיבה ב-400 ₪, אני מורה על דחיית הערעור.
28. המערער ישלם את הקנס בסכומים ובפרסיה הכל כפי שנקבע בגזר דין של בית המשפט קמא,ואולם לאור מצבו הרפואי של המערער ואשתו מצאתי לנכון להורות כי מועד התשלום יידחה עד לאחר מועד פסק דין זה , כך שהמערער ישלם את הקנס שנקבע ב-7 תשלומים של 100 ₪ החל מיום 1.11.2018. ומבלי שהחייב יצבור ריבית ממועד פסק הדין ועד היום . ואולם הקנס לא ישא ריבית ממועד מתן פסק הדין של בית המשפט קמא עד היום.

ניתן היום, ו' חשוון תשע"ט, 15 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.